

Patnáct

Václav Neckář

Chodí do míst, kde kvete divizna
a nikdo víc se v ní už nevyzná.
Že je jí patnáct, patnáct, patnáct pryč,
že je jí patnáct a že si píše deník.

Očima bloudí, slova nevnímá,
snad tajemnou moc léto nad ní má,
že je jí patnáct, patnáct, patnáct pryč,
že je jí patnáct a pomoci jí není.

Stačí pár slov a hned je uražená,
dítě už není a ještě není žena.
Drzá je vodmlouvá, jako kluk.
Hned se směje a hned zas ani muk.

Zmizí do míst, kde kvete divizna
a nikdo víc se v ní už nevyzná.
Že je jí patnáct, patnáct, patnáct pryč,
že je jí patnáct a pomoci jí není.

Stačí pár slov a hned je uražená...

Zmizí do míst, kde kvete divizna
a nikdo víc se v ní už nevyzná.
Že je jí patnáct, patnáct, patnáct pryč,
že je jí patnáct a pomoci jí není.
Že je jí patnáct a pomoci jí není.
Že je jí patnáct a pomoci jí není...